

Trădarea

„Pe când vorbea El încă, iată că a venit o gloată. Și cel ce se chema Iuda, unul din cei doisprezece, mergea în fruntea lor. El s-a apropiat de Isus, ca să-L sărute. Și Isus i-a zis: «Iuda, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?»» (Luca 22, 47-48)

După ce satan a fost complet înfrânt în grădina Ghetsimani, a apărut pe scenă diavolul omenesc, Iuda. Așa cum se întoarce persanul în fuga sa, ca să arunce săgeata nimicitoare, tot așa dușmanul de moarte și-a îndreptat sabia spre Isus, folosindu-se de trădătorul în care intrase. Iuda era reprezentantul diavolului și o unealtă foarte credincioasă a lui, fiind gata de a-i sluji. Cel rău a luat complet în stăpânire inima omului infidel și așa cum s-a întâmplat cu porcii în care intraseră dracii, tot așa s-a întâmplat cu el coborând rapid. Răutatea iadului a făcut din prietenul Mântuitorului un trădător necredincios, căci prin acesta pumnalul a fost înfipt direct în mijlocul inimii Sale sângerânde.

Însă așa cum Dumnezeu este în toate lucrurile mai înțelept decât satan și Domnul bunătății este superior prințului răutății, prin această trădare lașă a fost împlinită o profeție, iar Hristos a fost confirmat încă o dată ca fiind Mesia cel făgăduit. Nu era Iosif un model al Domnului Isus? Așa cum s-a întâmplat cu acel tânăr, s-a petrecut și cu Domnul Isus – a fost vândut de frații Săi. Nu era Isus un alt Samson, prin a cărui putere porțile iadului urmau să fie smulse din temeliiile lor? Iată, așa cum s-a întâmplat cu Samson, Isus a fost legat de concetățenii Lui și predat dușmanului. Nu știți că El S-a asemănat cu David? N-a fost David părăsit de Ahitofel, prietenul său credincios și sfătuitorul lui?

Prieteni și frați, nu conțin cuvintele psalmistului o împlinire exactă cu privire la trădarea Domnului nostru? Ce profeție ar putea fi mai exactă ca relatarea Psalmilor 41 și 55?

În Psalmul 41 citim: „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.” Iar în Psalmul 55 psalmistul este și mai clar: „Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi: nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce și prieten cu mine! Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie și ne duceam împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu!”

Chiar și un loc întunecat din profeții mici trebuia să se îplinească exact – Mântuitorul trebuia să fie trădat de prietenul Său pentru treizeci de arginți, prețul unui sclav neînsemnat.

O, tu, dușman rău, vei constata în cele din urmă că înțelepciunea ta este o mare nebunie! Domnul va râde de planurile și loviturile tale viclene. De fapt, fără să știi, ești sclavul aceluia pe care îl disprețuiești. În toată lucrarea neagră, pe care o faci cu atâta zel, nu ești mai bun ca un înjosit băiat de bucătărie din bucătăria împăratului împăraților.

Să ne reîntoarcem la tema noastră, trădarea Domnului nostru. Îndreptați-vă toate gândurile voastre spre Domnul Isus, Cel trădat, și după ce v-ați preocupat un timp mai lung cu aceasta, uitați-vă serios la fața ticăloasă a lui Iuda, trădătorul; ni se va prezenta ca un semn de atenționare cu privire la păcat.

Domnul nostru este trădat într-un mod mișelesc și nerecunoscător

Era hotărât că el trebuia să moară, dar cum a căzut în mâinile dușmanilor Săi? L-au prins oare în luptă cu El? Aceasta nu s-a putut întâmpla, căci atunci cum ar fi putut să fie „o jertfă de bunăvoie”? A fugit dinaintea vrăjmașilor, până când nu s-a mai putut ascunde de ei? Nu se poate ca o jertfă să fie hăituită până la moarte. S-a predat oare singur dușmanilor Săi? Aceasta ar fi însemnat să-i scuze pe ucigașii Lui și să Se facă părtaș actului lor mișelesc. A fost prins oare din întâmplare? Aceasta ar lua amărăciunea din paharul Său. Nu, El a trebuit să fie trădat de prietenul Său, ca astfel să suporte cele mai adânci suferințe și chiar în această împrejurare deosebită să devină un izvor al durerii.

Un motiv pentru care trădarea era hotărâtă pentru El consta în aceea că prin moartea Sa păcatul omenească trebuia să atingă punctul cel mai înalt. Dumnezeu, marele proprietar al viei, a trimis mulți slujitori, iar grădinarii pe unul l-au omorât cu pietre, pe altul l-au lovit. În cele din urmă a trimis pe Fiul Său la ei și a zis: „Vor primi cu cinste pe Fiul Meu!“ Răzvrătirea lor a atins însă punctul culminant atunci când L-au omorât pe Moștenitor, ca să ia ei moștenirea. Omorârea Domnului nostru a fost punctul culminant al vinei omenești; ea a arătat ura ucigașă împotriva lui Dumnezeu care clocotea în inima oamenilor.

Păcatul a atins punctul culminant atunci când omul a devenit ucigașul Fiului lui Dumnezeu. În fapta neagră a omului care a trădat pe Domnul, s-a desfășurat pe deplin plinătatea păcatului. Dacă n-ar fi fost Iuda, noi n-am fi știut cât de neagră și stricată poate fi natura omenească.

Eu dezapreciez pe oamenii care încearcă să scuze fapta de trădare a acestui om, a acestui fiu al stricăciunii, a acestui răzvrătit josnic. M-aș socoti un nemernic, dacă aș încerca să-l protejerez și mă înfiorez de oamenii care încearcă să înfrumusețeze crima lui.

Frații mei, ar trebui să simțim o repulsie adâncă față de acest maestru al răutății; el a ajuns în locul pe care l-a meritat, pe el l-a ajuns anatema lui David, despre care vorbește Petru! Așa cum, în mod neobișnuit, i-a fost permis diavolului să chinuie trupul oamenilor, tot așa i-a fost permis să-l ia pe Iuda în stăpânire, ca astfel să vedem cât de josnică, de deznădăjduit de rea este inima omenească. Fără îndoială, toate acestea au fost motivul principal pentru care Hristos urma să facă o ispășire desăvârșită a păcatului. În mod obișnuit, noi cunoaștem grozăvia păcatului prin pedeapsa mare dată acestuia. Omul L-a trădat pe Dumnezeul său. N-a fost credincios Creatorului său, a tolerat aluzia, pe care trebuia s-o respingă cu toată vehemența. De aceea Isus a trebuit să aibă un trădător din rândul oamenilor. În suferințele pe care le-a îndurat trebuia să fie o parte din păcat. Voi și eu L-am trădat pe Isus. Noi am ales răul și am respins binele, atunci când am fost ispitiți. Am acceptat cadourile iadului și nu L-am urmat pe Isus.

Părea potrivit ca Acela care urma să poarte pedeapsa pentru păcat, prin ceea ce a suferit să amintească de nerecunoștința și trădarea lor. În afară de aceasta, frații mei, paharul, care trebuia să corespundă mâniei lui Dumnezeu, trebuia să fie nespus de amar. Nici o mângâiere nu trebuia să fie prezentă. „Cel care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.“ Aceasta era necesar, ca să mărească și mai mult amărăciunea.

În afară de aceasta, vedem că Domnul nostru a trebuit să treacă prin aceste suferințe îngrozitoare, ca să poată simți împreună cu noi atunci când trecem prin aceleași încercări. Defăimarea și nemulțumirea sunt plăgi obișnuite, de aceea plini de încredere putem veni la Domnul prin credință. El cunoaște aceste încercări grele, căci El Însuși le-a trăit la nivelul cel mai înalt. Putem să aruncăm asupra Lui orice grijă și orice durere, căci El îngrijește de noi, pentru că a suferit cu noi.

Prin trădarea Domnului a fost împlinită Scriptura, păcatul s-a înmulțit, iar noi recunoaștem în suferințele Domnului nostru că Marele nostru Preot poate să simtă împreună cu noi în orice suferință a noastră.

Să ne ocupăm acum de trădarea în sine. Iuda era un slujitor al lui Hristos. Avea parte de slujba apostolică și de onoarea de a avea darurile de a face minuni. A fost tratat foarte prietenește și cu respect. A avut parte de bunătățile Domnului său. De fapt a avut mult mai mult decât Domnul său, căci Omul durerii a luat permanent asupra Sa partea cea mai mare din toată osteneala, sărăcia, umilința și defăimarea.

Lui Iuda i-a fost dată hrana și îmbrăcămintea din casa de bani comună; se pare că Domnul S-a purtat foarte indulgent cu el. Tradiția spune că el a fost, alături de apostolul Petru, cel mai apropiat de Domnul în călătoriile Sale. Credem că este o greșeală în această afirmație, căci știm că Ioan era cel mai apropiat de Domnul. Dar lui Iuda, ca slujitor, i-a fost acordată cea mai mare încredere.

Știți fraților cât de grea este lovitura care vine de la un slujitor, căruia i-am acordat încredere nelimitată? Iuda era însă mult mai mult decât atât, era un prieten căruia i-a fost acordată încrederea cea mai mare. Acela puț mică, în care femeile depuneau de bunăvoie sumele lor mici de bani, a fost cu bunăștiință încredințată lui, căci el avea aptitudini pentru afaceri

financiare. Calitatea sa principală era de a economisi – o caracteristică foarte importantă pentru un casier. Deoarece el purta de grijă cu înțelepciune de mica societate, supraveghea atent cheltuielile care se făceau, în măsura în care oamenii pot să judece corect, era omul potrivit la locul potrivit. De aceea i-a fost acordată încredere deplină.

N-am citit niciunde că s-ar fi făcut vreo verificare anuală a facturilor. Nu am constatat că Domnul i-ar fi cerut să plătească din propria lui pungă cheltuielile pe care le-a făcut. Lui i-a fost dat totul, iar el a dat săracilor, după cum îi spunea Domnul; dar niciodată n-a dat socoteală pentru ceea ce a cheltuit.

Este o mare pierdere să ai o astfel de poziție – să fii casierul Împăratului împăraților – iar apoi să treci de partea cealaltă și să-L vinzi pe Mântuitorul. Aceasta este trădare în gradul cel mai înalt.

Amintiți-vă că lumea lui Iuda era văzută ca fiind însoțitorii Mântuitorului nostru. În general, numele lui Iuda era legat de numele lui Hristos. Dacă Petru, Iacov sau Ioan ar fi făcut ceva nepotrivit, atunci limbile acuzatoare ar fi aruncat aceasta asupra Domnului lor. Cei doisprezece aparțineau lui Isus din Nazaret. În general, poporul îi identifica pe apostoli cu Căpetenia cetei. Dacă într-o astfel de grupă are loc o trădare, atunci este ca și cum brațul nostru ar fi împotriva capului sau piciorul ar părăsi corpul.

Aceasta era în realitate o lovitură de pumnal! Frații mei iubiți, poate Domnul nostru a văzut în persoana lui Iuda un tablou al tuturor acelor care în secolele care au urmat după aceea au săvârșit aceeași crimă ca și el! Poate Domnul a văzut în Iscarioteanul pe toți acei Iuda care au trădat adevărul, virtutea și crucea. A văzut El deja atunci marea mulțime despre care noi spunem că erau urmași ai lui Iuda? Himeneu, Alexandru, Hermogene, Filetus și mulți alții de seama lor erau înaintea ochilor Lui, atunci când a văzut pe acest om, tovarășul Său, prietenul Său, care L-a vândut pentru treizeci de arginți.

Dragă prieten, poziția pe care a avut-o Iuda a făcut ca trădarea pe care a săvârșit-o să fie cu mult mai grea decât una obișnuită! Chiar păgânii ne-au învățat că a fi nemulțumitor este una dintre cele mai mari poveri. Am putea să amintim multe istorisiri grecești și romane în care se vede cât de dezgustătoare simțeau păgânii nerecunoștința și trădarea. Chiar și unii din poezii lor, de exemplu Sofocle, au avut cuvinte aspre față de prietenia înșelătoare. Nu avem timp să aducem dovezi că nimic nu poate fi mai îngrozitor și mai chinător decât a fi vândut de prietenul tău.

Să observăm, prieteni, cum a primit Mântuitorul nostru această suferință! A fost mult timp în rugăciune; rugăciunea a biruit starea Lui de agitare. A fost liniștit. Este necesar să fim liniștiți atunci când suntem părăsiți de un prieten.

Observați blândețea Sa! Primul cuvânt pe care l-a spus lui Iuda, atunci când trădătorul l-a murdărit obrazii printr-un sărut, a fost acesta: „Prietene!“ Prietenul meu! Nu a zis: „Tu, răutate, ești demn de a fi urât!“ ci „Prietenul Meu, ce ai venit să faci!“

Dacă ceva ar fi fost bun în Iuda, atunci aceasta ar fi ieșit la iveală în acele momente. Dacă n-ar fi fost un trădător iremediabil, atunci în acele momente răutatea lui și-ar fi pierdut puterea și ar fi strigat: „Domnul meu! Am venit să Te trădez, dar acest cuvânt mi-a biruit inima! Dacă vei fi legat, atunci vreau ca și eu să fiu legat cu Tine! Mărturisesc atitudinea mea infamă“.

Domnul nostru a mai spus ceva. Este un reproș în aceste cuvinte, dar observați cât sunt de prietenoase, mult prea blânde pentru un asemenea ticălos: „Iuda, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?“ Îmi pot imagina cum lacrimile curgeau din ochii Lui, cum Îi tremura vocea atunci când vorbea cu prietenul Său apropiat: „Tu, Iuda al Meu, vistiernicul Meu, vinzi tu pe Fiul Omului, pe Prietenul tău suferind și întristat, pe care L-ai văzut sărac, neavând unde să-Și pună capul? Vinzi pe Fiul Omului și dezonozezi cel mai minunat simbol al dragostei, sărutul? Simbolul credințioșiei față de împărat a devenit pentru tine semnul de recunoștere al trădării tale? Cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?“

Dacă Iuda nu s-ar fi împietrit și nu ar fi fost părăsit de Duhul Sfânt, în mod sigur acest fiu al stricăciunii ar fi căzut cu fața la pământ, ar fi plâns din tot sufletul și ar fi strigat: „Nu, nu Te pot vinde, Tu, Fiul al Omului suferind, iartă-mă, iartă-mă! Păzește-Te, fugi dinaintea acestei oștiri setoase de sânge și iartă pe slujitorul Tău trădător!“

Dar nu, nici un cuvânt de remușcare, atât timp cât argintul era în joc! Mai târziu a venit remușcarea, care l-a condus la moarte, și, ca și Ahitofel, a ales ștreangul pentru a pune capăt remușcărilor de conștiință.

Aceasta i-a mărit durerea Domnului nostru credincios, atunci când a văzut lipsa de căință a trădătorului și a citit sentința îngrozitoare a omului despre care zisese că ar fi fost mai bine pentru el să nu se fi născut.

Iubiților, doresc ca în liniștea studiului vostru să priviți la Domnul vostru, să vedeți cum a fost disprețuit și părăsit de oameni, un om al durerii și obișnuit cu suferința! Încingeți coapsele sufletului vostru și nu considerați ca fiind ceva neobișnuit, atunci când aceste suferințe grele vor veni peste voi. Fiți ferm hotărâți, ca prin harul Său în clipele de batjocură și suferință să vă țineți strâns de El și să-L urmați, dacă trebuie, chiar până la moarte.

Dumnezeu să ne dea harul să vedem mâinile și picioarele străpunse de cuie ale lui Isus. Și dacă ne amintim că toate acestea au venit prin trădarea făcută de un prieten, atunci vrem să fim foarte atenți, ca să nu răstignim din nou pe Domnul și să-L facem de rușine, trădându-L prin comportarea noastră, prin cuvintele și gândurile noastre.

Iuda, trădătorul

Doresc să vă îndrept atenția spre poziția și activitatea publică a trădătorului. Iuda a fost un vestitor al Cuvântului, a fost chiar un apostol. Nu a fost unul oarecare dintre cei șaptezeci de ucenici, ci el a fost ales de Domnul Însuși ca să fie apostol. Fără îndoială, el a vestit Evanghelia în așa fel, încât mulți au fost înviorați de mesajul ei. I-au fost dăruite puteri de a face minuni, așa că la cuvântul său au fost vindecați bolnavi; într-adevăr, nu există nici o îndoială față de faptul că el, care n-a putut să-l țină pe diavol departe de el, a scos pe diavolul din mulți.

Acest Iuda, care a stat ca un profet în mijlocul poporului și care a vorbit cu limba unui înțelept, al cărui cuvânt și ale cărui minuni au dovedit că a fost cu Isus și a fost învățat de El, Îl trădează pe Domnul său.

Fratele meu, învață din aceasta că nici un dar nu ne poate asigura harul, că nici o poziție înaltă și de folos pe care o poți avea în adunare nu sunt dovada că noi suntem credincioși Domnului și Stăpânului nostru! Fără îndoială că sunt episcopi în iad, și cu ei o oștire din aceia care au stat cândva în față predicând; ei sunt acum condamnați ca o veșnicie întregă să-și deplângă ipocrizia.

Voi, cei care sunteți bătrâni în adunare, nu trageți concluzia că harul lui Dumnezeu este cu certitudine în voi, datorită faptului că posedăți încrederea adunării. Poate este cea mai periculoasă poziție, atunci când cineva este foarte cunoscut și apreciat în lumea creștină și este foarte apreciat, și care totuși este “stricat” înlăuntrul lui. Este un lucru sănătos să stai acolo unde alții îți pot observa greșelile, chiar dacă este dureros. Dar dacă trăim împreună cu prieteni credincioși, care nu pot accepta că noi putem face lucruri nedrepte și care, atunci când ne văd că greșim, sunt gata să aducă argumente pentru dezvinovățirea noastră, atunci este aproape imposibil pentru noi ca să fim treziți vreodată la realitate, atunci când inima noastră nu este sinceră față de Dumnezeu. Să ai un renume și totodată o inimă falsă înseamnă să stai la marginea prăpăstiei iadului.

Iuda a avut o poziție înaltă. A avut onoarea deosebită de a discuta împreună cu Domnul problemele financiare, și aceasta nu era o chestiune de mică însemnătate. Domnul, care știe să folosească tot felul de daruri, a știut ce dar avea omul acesta. El a știut că râvna necugetată a lui Petru îl va face pe acesta să golească repede punga cu bani, și prin aceasta va pune pe ucenici în mare încurcătură. Dacă i-ar fi încredințat lui Ioan casa de bani, sufletul iubitor al acestuia l-ar fi condus la faceri de bine lipsite de înțelepciune, fiind înșelat de cerșetori și oameni cu vorbirea iscusită. Poate ar fi folosit chiar puținii bani pe care îi aveau pentru a cumpăra sticla de alabastru, ca să verse nardul prețios pe capul Domnului. El i-a dat punga lui Iuda, și acesta a folosit-o cu

atenție și înțelepciune. Fără îndoială, el a fost cel mai înțelept și cel mai potrivit pentru a ocupa acest post.

Dar, dragi prieteni, dacă Domnul a ales pe unii dintre noi ca să fie vestitori ai Cuvântului și ne-a încredințat o poziție deosebită, încât înșiși frații noștri ne privesc cu respect și ne consideră ca părinți în Israel, iar noi nu ne comportăm ca unii care sunt născuți din nou, atunci suntem descoperiți ca fiind falși! Cât de tragic va fi în acest caz sfârșitul nostru! Ce lovitură vom da noi în inima comunității, ce dispreț va fi în iad!

Veți recunoaște că, caracterul lui Iuda a fost foarte perfect în exterior. Nu pot constata că el s-ar fi făcut într-un fel oarecare de ocară. Nici cea mai mică pată nu i-a murdărit caracterul său moral, în măsura în care oamenii au putut constata aceasta. Nu a fost un lăudăros, așa cum a fost Petru; nu a fost grabnic în a face afirmații ca aceasta: „Chiar dacă toți Te vor părăsi, eu nu Te voi părăsi“. Nu a cerut să ocupe un loc la dreapta tronului, ambiția sa a fost de altă natură. El nu a pus întrebări de prisos. Iuda, cel care a pus întrebări, nu a fost Iscarioteanul. Toma și Filip au cerut deseori să privească în adâncul tainelor, dar Iuda nu. El a luat adevărul, așa cum era el prezentat: dacă alții s-au poticnit și nu au mai mers cu Isus, el a rămas credincios, legat de El, căci a avut motive prețioase să o facă. Nu s-a datat poftelor cărnii sau vieții trufașe. Nici unul din ucenici nu l-a putut învinovăți de prefăcătorie; la cină toți au zis: „Doamne, sunt eu?“ Ei nu au zis „Doamne, este Iuda?“

Este adevărat, Iuda a furat luni de zile, dar el a ascuns așa de bine ceea ce luase, că nu a existat pericolul să fie descoperit de către pescarii cinstiți și naivi, cu care era în contact. A făcut asemenea oamenilor de afaceri și comercianților despre care am auzit că puteau să sustragă sume importante de bani, iar socoteala era totdeauna corectă.

Domnii care au învățat de la Iuda își dau toată silința să întocmească facturi perfecte pentru acționari, dar în așa fel ca ei să aibă parte de o îmbucătură mare și pentru care cer chiar binecuvântarea lui Dumnezeu.

Iuda a fost un om excelent, atât cât se poate cunoaște din viața lui. Fără îndoială ar fi putut deveni un senator, și deoarece a fost foarte evlavios și bine dotat, sosirea lui în biserici ar fi stârnit o mare satisfacție. „Ce om rezonabil și cu multă influență!“, ar fi spus bătrânii adunărilor. „Da“, ar fi replicat predicatorul, „ce avantaj mare în întrunirile noastre de sfătuire! Dacă l-am putea avea, ar fi de mare ajutor comunității.“

Cred că Domnul l-a ales să fie apostol, ca astfel noi să nu ne mirăm atunci când vedem un predicator asemenea lui. Este o problemă foarte serioasă, frații mei, care să o punem la inimă. Dacă unii dintre noi au un nume bun între oameni, atunci să-și pună din toată inima următoarea întrebare: „Doamne, sunt eu?“ Poate este acela care pune întrebarea la urmă, și care ar fi trebuit să fie primul care întreabă.

Acum vă îndrept atenția spre adevărata natură și spre adevăratul păcat al lui Iuda. Era un om cu conștiință. Nu era un saduceu, care să lepede religia; avea înclinații religioase mari. Nu era un om al desfrâului; niciodată în viața lui nu a dat doi bani pentru un viciu – nu din cauză că el nu iubea viciile, ci din cauză că iubea mai mult cei doi bani. Câteodată era foarte darnic, dar cu banii altora.

Iuda avea conștiință, căci conștiința l-a mânat să se spânzure. Era însă o conștiință care nu funcționa permanent, ci domina numai din când în când. Conștiința nu îi era elementul conducător. Zgârcenia îi stăpânea conștiința. Voia să câștige bani. Dacă putea să o facă în mod cinstit, atunci era pe placul lui, dar dacă nu-i reușea așa, atunci se folosea de alte metode.

Iuda a fost numai un mic negustor; câștigul său nu era însemnat, căci atunci n-ar fi vândut pe Hristos pentru o sumă de bani așa mică. Cei treizeci de arginți au fost un preț mizer pentru Domnul, dar această sumă mică a fost mare pentru el. El era sărac și s-a alipit de Hristos cu gândul că Acesta va fi proclamat curând împăratul iudeilor și atunci va deveni un om de valoare și bogat. Când a constatat că va mai dura mult până când Hristos va veni în împărăția Sa, a sustras periodic din casa de bani și a pus deoparte pentru sine. Când a început să-i fie teamă că s-a înșelat în visurile lui, s-a retras tot mai mult din ceea ce considera acum ca fiind o greșeală și a făcut din aceasta o sursă de bani, vânzând pe Domnul său.

Fraților, sunt ferm convins că nu există nici o speranță pentru fățarnici, al căror Dumnezeu este banul! Puteți să îmbunătățiți pe un bețiv; mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta, căci am văzut multe exemple în acest sens. Mă tem însă că numărul acelor care au fost mâncați de cancerul zgârceniei și care au fost salvați este așa de mic, că s-ar putea scrie pe unghia unui deget. Dumnezeu știe câte amenințări am făcut oamenilor care sunt în lume și care se prefac că sunt urmași ai lui Hristos. Ceea ce eu numesc zgârcenie adevărată, ei numesc înțelepciune, precauție și rentabilitate. Acțiuni pe care eu le urăsc, ei le înfăptuiesc și consideră că au mâinile curate, și cu toate acestea stau încă în același loc unde stau copiii lui Dumnezeu și cred că vor ajunge în cer.

O, oamenilor, feriți-vă de lăcomia de bani! Nu este banul, și nici lipsa de bani, ci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Răul nu constă în faptul că voi moșteniți bani, și nici măcar în faptul că îi păstrați. Rău este că voi îi iubiți, că faceți din ei dumnezeul vostru, că ei sunt preocuparea voastră primordială, și nu Hristos, nu adevărul lui Hristos, și nici viața sfântă cu Hristos, ci sunteți gata să jertfiți totul pentru a avea un câștig. Astfel de oameni sunt uriași în ceea ce privește păcatul. Vor fi pentru veșnicie ținta hohotelor de răs ale iadului; condamnarea lor va fi sigură și dreaptă.

Iuda nu merge la pierzare fără a fi atenționat mai înainte

Ce a făcut Domnul în seara aceea, înainte ca Iuda să-L vândă? I-a spălat picioarele! Ce smerenie! Ce dragoste! Ce încredere! A luat un prosop și S-a încins cu el și i-a spălat picioarele lui Iuda! Și totuși aceste picioare l-au dus pe Iuda la aceia care L-au prins pe Isus!

Vă aduceți aminte ce a zis Isus, atunci când i-a spălat picioarele lui Iuda? „Voi sunteți curați, dar nu toți.“ Ce atenționare făcută lui Iuda! Ce putea să fie mai clar? Apoi când a sosit timpul să mănânce și să bea, Domnul a zis: „Unul dintre voi Mă va vinde!“ Și aceasta a fost clar; puțin mai târziu a spus: „Acela este, căruia îi voi întinde bucățița și i-o voi da.“ Ce ocazie pentru a se căi!

Iuda nu putea spune că n-a avut vestitori credincioși ai Cuvântului. Dacă acum nu-i părea rău, ce i se va face după aceea? În afară de aceasta, Iuda a văzut durerea adâncă de pe fața lui Isus, căci aceasta s-a arătat la scurt timp după ce „Isus S-a tulburat în duhul Lui“, când Iuda a plecat de la cină și s-a dus să vândă pe Domnul lui. Această față plină de durere ar fi trebuit să-l schimbe. Ce vorbire ar fi putut fi mai puternică decât cuvintele lui Isus: „Negreșit, Fiul Omului se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!“ El a spus: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul dintre voi este un drac!“ Dacă acest om n-a fost trezit atunci când aceste tunete vuiau deasupra capului lui, iar fulgerele scânteietoare erau îndreptate spre persoana sa, ce iad de încăpățănare diabolică și vină trebuie să fi fost în inima lui!

Dacă unii dintre voi Îl trădează pe Hristos, ținând magazinul lor deschis duminică, dacă Îl vindeți pe Hristos pentru un salariu suplimentar, pe care-l primiți prin înșelătorie, dacă-L vindeți pe Hristos pentru două mii de euro, pe care-i puteți primi încheind un contract ticălos – dacă faceți aceasta, voi nu veți pieri fără să fiți atenționați.

Eu nu vorbesc pentru a place unuia dintre voi. Dumnezeu știe: dacă aș ști mai mult despre nebunia voastră, v-aș atenționa mult mai mult. Dacă aș ști mai multe despre șiretlicurile din viața voastră de afaceri, atunci nu mi-ar fi frică să vorbesc despre aceasta! O, omule, te rog – dacă este vreunul aici – depărtează-te de acest rău, ca astfel păcatele tale să fie iertate.

Să privim acum derularea acțiunii. Iuda a acceptat conștient ispita. Nu a așteptat să vină diavolul la el, ci el a ieșit în întâmpinarea diavolului. S-a dus la mării preoți și le-a zis: „Ce-mi dați?“

Unul din vechii teologi puritani a spus în privința aceasta: „Ce puteți voi să-i dați?“ De ce avea nevoie omul acesta? Nu avea nevoie de hrană, nici de îmbrăcăminte; îi mergea la fel de bine ca și

Dumnezeului și celorlalți ucenici, avea destul. A avea tot ce îi trebuia. Dar el a spus: „Ce vreți să-mi dați?”

Religia unor oameni se bazează pe această întrebare: „Ce vreți să-mi dați?” - „Da, noi am merge la biserică, dacă acolo s-ar face unele binefaceri.” Dar dacă s-ar obține mai mult decât nu ar merge acolo, atunci ei nu s-ar duce.

Unii dintre acești oameni nu sunt nici măcar atât de înțelepți cât a fost Iuda. Ah, este câte un om care ar vinde pe Domnul Isus pentru cinci lei! Sunt unii care ar vinde pe Hristos pentru cea mai mică monedă care este la noi în circulație. Sunt ispitiți să se dezică de Domnul, sunt ispitiți să procedeze incorect, chiar dacă câștigul este neînsemnat.

Această ispită vine la fiecare dintre noi. Nu spuneți că nu este așa! Noi toți iubim câștigul; este normal să fie așa. Înclinația spre câștig este în fiecare inimă, și dacă este în limite corespunzătoare nu este o înclinație rea; dar dacă este în contradicție cu credințioșia față de Domnul nostru - și într-o lume ca a noastră deseori este așa -, atunci trebuie să o biruim, sau noi vom ajunge la cădere.

Unora dintre voi vi se oferă în timpul săptămânii ocazii în care trebuie să faceți o alegere: Dumnezeu sau câștig, Hristos sau treizeci de arginți. De aceea vă atrag atenția în modul cel mai serios: nu părăsiți pe Domnul vostru, vă rog, chiar dacă lumea v-ar oferi tot ce are ea mai de preț, chiar dacă s-ar acumula confort peste confort, și chiar dacă la acesta s-ar adăuga cinste, glorie și onoare. Au fost multe cazuri de acestea. Oameni care obișnuiau să vină aici, au considerat că nu făceau progrese în viața de afaceri, deoarece duminica era ziua cea mai bună de afaceri. Au avut la început unele impresii bune, unele sentimente bune, dar acum le-au pierdut. S-au dedat vieții de afaceri.

Am cunoscut alți oameni care au zis: „Da, odinioară am crezut că iubesc pe Domnul, însă afacerile mele au mers prost atât timp cât am mers la adunare, de aceea am renunțat la aceste vizite ale mele.” Iuda! Iuda! Permite-mi să te numesc cu numele, căci așa ești tu. Acesta este păcatul celor răzvrățiți. Să-ți ajute Dumnezeu să te căiești de el, și nu înaintea unui preot, ci înaintea lui Hristos. Mărturisește-I păcatul, ca să poți fi mântuit!

Veți constata că Iuda a fost credincios domnului său în acțiunea de vânzare a lui Hristos.

Poate vei întreba: „Cum, credincios domnului său?” Da, domnul lui a fost diavolul. După ce a făcut o înțelegere cu el, el s-a achitat cu credințioșie de înțelegerea făcută. Sunt unii oameni care sunt foarte corecți față de diavol. Dacă au zis că vor să facă ceva nedrept, atunci spun că trebuie să-l facă, deoarece au promis că îl vor face, ca și cum un jurământ ar fi obligatoriu pentru un om, atunci când este vorba de lucruri nedrepte.

„Niciodată nu vreau să mai vin în casa aceasta!”, au spus unii, iar după aceea au zis „Doresc să nu fi spus niciodată aceasta.” A fost ceva incorect? Ce este atunci de valoare în jurământul vostru? A fost un jurământ făcut diavolului. Făgăduința nebună pe care ați făcut-o nu este altceva decât o făgăduință făcută lui satan. Vreți să-i fiți credincioși?

Ah, să dea Dumnezeu ca voi să fiți credincioși Domnului Isus! O, de am fi așa de credincioși lui Hristos, așa cum slujitorii lui satan sunt credincioși stăpânului lor!

Iuda a trădat pe Domnul său printr-o sărutare. Cei mai mulți dintre răzvrățiți o fac: trădează totdeauna printr-o sărutare. Ați citit vreodată o carte fără conținut divin care să nu fi început cu un respect profund față de adevăr? Eu nu. Chiar și cele mai noi, scrise de teologi, încep așa. Ele trădează pe Fiul Omului printr-o sărutare. Oamenii care par a fi cei mai evlavioși sunt deseori sfinții fictivi ai lumii.

Încheiem cu căința lui Iuda. S-a căit, dar a fost căința care a dus la moarte. El a depus mărturie, dar nu cu privire la fapta însăși, ci numai cu privire la urmările ei. I-a părut foarte rău că Hristos a fost condamnat. Dragostea latentă, care a avut-o cândva pentru Domnul său, s-a trezit, atunci când a văzut că El a fost condamnat. Probabil nu s-a gândit că se va ajunge așa de departe cu El; poate a sperat chiar că El le v-a scăpa, și atunci și-ar fi păstrat cei treizeci de arginți, și poate l-ar mai fi vândut încă o dată.

Probabil că Iuda s-a gândit că Isus se va elibera din mâinile lor printr-o desfășurare de forțe sau va proclama împărăția, iar el prin fapta sa nu a făcut altceva decât să grăbească acest rezultat binecuvântat.

Prietene, oricine se căiește de urmările unui fapt, acela nu se căiește de nimic. Hoțul se căiește de spânzurătoare, dar nu de omorul pe care l-a făcut. Aceasta nu este câință. Este normal ca legile omenești să stabilească pedeapsa în funcție de urmările păcatului, dar legea lui Dumnezeu nu face aceasta.

Să ne imaginăm un paznic la bariera de trecere a trenului care își neglijează obligațiile de serviciu. Urmarea este că are loc un accident la trecerea trenului și mor oameni. Acest om este deci vinovat, că nu și-a îndeplinit misiunea. Dar probabil omul acesta de mai multe ori nu și-a împlinit obligațiile de serviciu, dar până acum nu s-a întâmplat nici o nenorocire, și s-a dus acasă zicând: „O, n-am făcut nimic nedrept.“ Deci, nedreptatea să nu se măsoare niciodată după faptul că a avut loc sau nu un accident, ci după fapta însăși, iar dacă tu ai păcătuit și nu ai fost descoperit, în ochii lui Dumnezeu ești totuși vinovat. Dacă ai făcut nedreptatea, și previziunea divină te-a ferit de consecințele naturale ale ei, atunci Dumnezeu are cinstea din acest fapt, dar tu ești vinovat, ca și cum păcatele tale ar fi fost însoțite de urmări și lumea întregă ar fi în flăcări. Nu măsura niciodată păcatul după consecințele lui, ci căiește-te de el după conținutul lui!

Cu toate că Iuda era trist de urmările ce au avut loc, el a ajuns să aibă muștrări de conștiință. A căutat un copac, a legat o frânghie și s-a spânzurat. În graba sa, s-a spânzurat așa de rău, că frânghia s-a rupt. A căzut în adânc, și citim că acolo i s-au vărsat intestinele. Zăcea acolo ca un cadavru maltratat, la picioarele stâncii, o oroare pentru orice trecător.

Cine face din evlavie o sursă de câștig - dacă cineva o vede așa -, probabil nu va sfârși ca Iuda, dar să pună la inimă această învățătură.

Keach, înaintașul meu demn de cinste, spunea într-una din predicile sale despre moartea lui John Child. Acesta a fost un predicator în bisericile libere. Din pricina coștiiței și ca să obțină un loc mai bun, a lucrat împotriva coștiiței sale și a trecut la biserica episcopală. A trăit în continuare împotriva coștiiței sale, botezând copiii și împlinind celelalte ceremonii ale bisericii. În cele din urmă l-a apucat frica din cauza celor practicate, așa că s-a îmbolnăvit și a părăsit funcția pe care o avea; jurămintele, blasfemiile și batjocurile sale făcute pe patul de moarte erau așa de îngrozitoare, că toți cei ce îl auzeau erau uimiți de el.

Keach a scris un raport detaliat despre aceasta și mulți s-au dus acolo și au încercat să-l mângâie pe omul acesta. Dar el spunea mereu: „Plecați, plecați! Nu ajutați la nimic, eu l-am vândut pe Hristos!“

Cunoașteți moartea îngrozitoare a lui Franz Spira. În toată literatura nu este nimic mai îngrozitor ca moartea lui Spira. Omul a cunoscut adevărul, avea o poziție bună printre reformatori, era un învățat și aparent un om credincios. Dar el s-a reîntors la biserica romană, a devenit un răzvrătit. Și când i s-a trezit coștiița, nu a fugit la Hristos, ci s-a uitat la urmări, în loc să se uite la păcat. Când a văzut că urmările nu pot fi schimbate, a uitat că păcatele pot fi iertate și a murit într-o frică îngrozitoare.

Domnul să aibă milă de noi și să ne cerceteze inimile! Toți aceia care spun: „Nu ne trebuie predica aceasta“, sunt probabil aceia care au cel mai mult nevoie de ea. Cine va spune: „Noi nu avem nici un Iuda printre noi“, este probabil el însuși un Iuda. Cercetați-vă inima; întoarceți fiecare cută cu toate fețele ei în lumină, uitați-vă în toate colțurile sufletului vostru ca să vedeți dacă credința voastră în Hristos, în adevărul Său și în Dumnezeu este reală sau este numai o simplă mărturisire cu gura, pe care o considerați bună pentru că vă avantajează! Domnul să ne cerceteze și să ne verifice și să ne ajute să ne vedem căile pe care mergem!

În încheiere încă ceva: există un Mântuitor, și El este gata să ne primească. Dacă eu nu sunt un sfânt, atunci sunt un păcătos. N-ar fi mai bine pentru noi toți să ne reîntoarcem la Izvor? Fie ca fiecare dintre noi să se verifice și să spună: „Doamne, Tu știi ce sunt eu. Eu însumi nu știu, dar dacă nu sunt bun, atunci fă-mă Tu bun, iar dacă sunt bun, atunci păstrează-mă așa! Mi-am pus încrederea în Tine. Păzește-mă din pricina numelui Tău!“